

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoCsp/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7922201659
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Mičietová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7922201659.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Mičietovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobkyne A. B., nar. XX.X.XXXX, C., D.. E. XXXX/X, zast. JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou, Košice, Urbánkova 1562/6, IČO: 35 561 734 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov sp.zn. 17Csp/65/2022-79 z 8. novembra 2022

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni p r i z n á v a proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 500 eur (výrok I.) a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému.

2. Rozsudok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplata sumy 500 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia z dôvodu, že v konaní na Okresnom súde Trebišov sp. zn. 2Csp/179/2020 sa domáhala ochrany svojich spotrebiteľských práv zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000003185 z 20.6.2005, na základe ktorej jej ako dlžníčke poskytol žalovaný ako veriteľ úver, pričom rozsudkom č.k. 2Csp/179/2020-89 z 1.10.2021 súd rozhodol o povinnosti žalovaného zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy na základe Dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov (ďalej „Dohoda“) č. 8000003185 uzavretej medzi ňou - žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom 20.6.2005, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť 19.11.2021.

Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobkyňa sa priznania primeraného finančného zadostučinenia domáhala z dôvodu, že v konaní vedenom na tamom súde sp. zn. 2Csp/179/2020 sa ako spotrebiteľka úspešne domohla ochrany svojho práva spočívajúceho v zdržaní sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000003185 z 20.6.2005. V predmetnom súdnom rozhodnutí súd uviedol, že medzi žalobkyňou a žalovaným ako veriteľom bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere a v ten istý deň uzavreli strany sporu aj Dohodu o zrážkach zo mzdy. Zmluvu o revolvingovom úvere posudzoval súd v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia zmluvy, išlo o typicky formulárovú zmluvu vopred pripravenú, ktorej podmienky a obsah žalobkyňa ako spotrebiteľka, nemohla ovplyvniť. Žalobkyňa v pozícii spotrebiteľky chcela získať úver, avšak mohla ho získať v prípade, že sa podpíše pod všetky predložené dokumenty, s ktorými sa nemohla dôkladne oboznámiť a neboli jej vysvetlené skutočnosti uvedené v týchto dokumentoch. Súd zistil, že listom z 13.5.2015, ktorý bol zamestnávateľovi žalobkyne

doručený 18.5.2015, žalovaný žiadal o vykonávanie zrážok zo mzdy a iných príjmov žalobkyne na splatenie úveru, ktorý poskytol žalobkyňi pod č. 8000003185, v prospech žalovaného až do sumy 5.010,20 eura. Súd v rozsudku poukázal na skutočnosť, že z úradnej moci v zmysle uvedených zákonných ustanovení o ochrane spotrebiteľa, v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 5.1.1993, ale aj v zmysle judikatúry ESD skúmal prijateľnosť zmluvných podmienok, a dospel k záveru, že zmluvné dojednanie o zrážkach zo mzdy žalobkyne pre prípad neplnenia povinnosti riadne a včas splácať úver, je neprijateľné a teda neplatné podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Na uvedenom základe súd žalobe vyhovel a určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov č. 8000003185 z 20.6.2005 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná a priznal žalobkyňi plnú náhradu trov konania.

Súd citujúc § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej „ZoOS“) dôvodil, že sa žalobkyňa v konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 2Csp/179/2020 úspešne domohla svojho práva na zdržanie sa výkonu zrážok zo mzdy a z iných príjmov, keď súd vyslovil porušenie práv žalobkyne a povinností žalovaného v súvislosti s poskytnutím revolvingového úveru. Splnenie podmienky požadovanej zákonom o ochrane spotrebiteľa, aby žalobca osvedčil, že sa domáhal ochrany svojich práv v zmysle uvedeného zákona, považoval súd prvej inštancie za preukázané tým, že žalobkyňa bola v uvedenom konaní sp. zn. 2Csp/179/2020 úspešná. Preto došlo k naplneniu podstaty obsahu § 3 ods. 5 ZoOS a návrh žalobkyne súd vyhodnotil ako dôvodný.

Z hľadiska určenia výšky a teda primeranosti finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie prihliadal na okolnosti prípadu. Uviedol, že porušenie práv spotrebiteľa bolo jednoznačne konštatované v rozsudku vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2Csp/179/2020. Toto porušenie práv žalovaný nespochybnil, bolo o ňom právoplatne rozhodnuté, z tohto porušenia práv preto súd vychádzal. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia súd tiež prihliadol na to, že v zmluve boli neprijateľné zmluvné podmienky, pričom mal za nepredstaviteľné, aby akýkoľvek spotrebiteľ prejavil ochotu a súhlasil s tak vysokou zmluvnou pokutou, keby nebol k tomu donútený finančnou tiesňou a inými nepriaznivými životnými okolnosťami, ktoré spôsobili, že bol donútený prijať finančné prostriedky za veriteľom formulovaných nevýhodných podmienok. Súd rovnako prihliadol k tomu, že žalovaný vnútil žalobkyňi neprijateľné zmluvné podmienky a pokiaľ by sa žalobkyňa nebránila, bol by sa žalovaný nepochybne na úkor žalobkyne obohatil. Preto súd považoval výšku primeraného finančného zadosťučinenia 500,- eur za primeranú okolnostiam prípadu a nároku v celom rozsahu vyhovel. Dôvodil, že priznaná suma poskytuje žalobkyňi ako spotrebiteľke satisfakciu a odradí žalovaného, ktorý je dodávateľom, od porušovania práv spotrebiteľov. Prisúdenú sumu finančného zadosťučinenia mal za primeranú aj s prihliadnutím na odškodňovanie v iných situáciách a podľa iných zákonných ustanovení aj v oveľa závažnejších prípadoch, vychádzajúc aj z rozhodovacej praxe Krajského súdu v Košiciach v obdobných veciach. Úspešnej žalobkyňi súd priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Rozsudok v celom rozsahu napadol včas podaným odvolaním žalovaný, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Žalovaný napadol skutkové a právne závery súdu, tvrdil, že sa súd žiadnym spôsobom nevyporiadal a ani nevysvetlil, v čom malo určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy rozsudkom Okresného súdu Trebišov č.k. 2Csp/179/2020-89 spĺňať hypotézu § 3 ods. 5 ZoOS. V danom rozsudku súd rozhodol o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy na základe všeobecných ustanovení Obč. zák. a nie na základe ustanovení o ochrane spotrebiteľa. Ustanovenie § 3 ods. 5 ZoOS neupravuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie v akomkoľvek prípade, ale len vtedy, ak bolo rozhodnuté v prospech spotrebiteľa na základe záveru o porušení ustanovení na ochranu spotrebiteľa. Všeobecné ustanovenia Obč. zákonníka nie sú zaradené medzi ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Uvedenou skutočnosťou sa súd mal zaoberať aj z vlastnej úradnej povinnosti. Nespravil tak ani na základe námietky žalovanej strany. Ďalej namietal, že sa súd žiadnym spôsobom nevyporiadal s podstatnou skutočnosťou, ktorou je odôvodnenie retroaktívnej aplikácie ZoOS na skutkový stav vyplývajúci a spojený s uzavretím dohody o zrážkach zo mzdy z 20.6.2005, teda viac ako dva roky pred jeho účinnosťou. Súd sa žiadnym spôsobom nevyporiadal ani s tým, že žalobkyňa v čase uzavretia dohody, teda za účinnosti zákona č. 634/1992 Z.z. nespĺňa definíciu spotrebiteľa, pretože podľa § 2 ods. 1 písmeno a/ zákona č. 634/1992 Zb. v znení účinnom ku dňu 22.11.2006, je spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú potrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti. Žalobkyňa so žalovaným neuzavrela žiaden zmluvný vzťah, na základe ktorého by mala mať dňa 20.6.2005 postavenie spotrebiteľky. Žalobkyňa v uvedený deň neuzavrela žiadnu zmluvu, ktorou od žalovaného nakupovala výrobky, alebo používala služby. Vyššieuvedené skutočnosti po skutkovej a právnej stránke vylučujú správnosť napádaného rozsudku. Súd sa nevyporiadal s podstatnými skutočnosťami, ktorých splnenie je predpokladom rozhodovania o podanej žalobe, a to predovšetkým s otázkou aktívnej legitímácie žalobkyne, s otázkou splnenia

zákoných znakov, predpokladov súdom použitej právnej normy § 3 ods. 5 ZoOS. Nespravil tak ani na námietku žalovaného, čím došlo k porušeniu práv žalovaného na spravodlivý súdny proces. Ďalej žalovaný namietal, že je odôvodnenie priznania sumy 500 eur v rozsudku všeobecné a neurčité. V konkrétnostiach toto zdôvodnenie nemá oporu v žiadnej zistenej a dokázanej skutočnosti, a to už len z toho hľadiska, že žalobkyňa neuzavrela žiadnu zmluvu, ktorou by čerpala peňažné prostriedky, čiže logicky k jej uzavretiu nebola donútená žiadnou finančnou tiesňou a ani žalovaný nemohol žalobkyni vnútiť nejaké podmienky. Z rozsudku nevyplýva, ako k daným záverom súd vôbec dospel. Súčasne považoval žalovaný za nepreskúmateľné, o akú zmluvnú pokutu by malo ísť, ak v celom rozsudku nie je žiadna zmienka o zmluvnej pokute. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napádaný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie. Žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že úspešným uplatnením nároku na určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov pod spisovou značkou 2Csp/179/2020, splnila zákonný predpoklad pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, a to v znení zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Žalobkyňa ako spotrebiteľka nie je povinná preukazovať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože ZoOS priznáva právo na finančné zadosťučinenie nielen v prípade vzniku ujmy, ale už aj vtedy, keď jej ujma v nadväznosti na porušenie práva spotrebiteľa vzniknúť mohla. Ďalej uviedla, že spotrebiteľ nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Priznané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur, je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní dohody o zrážkach zo mzdy závadne konal. S poukazom na rozhodovaciu prax súdov v obdobných veciach súd prvej inštancie správne rozhodol, keď jej priznal finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur, nakoľko nebolo možné vychádzať len z rozdielu výšky požadovaných zrážok a výšky poskytnutého úveru. Pri posudzovaní predmetného nároku bolo potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala čo už len hrozba vzniku ujmy. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur, podľa žalobkyne, spĺňa požiadavku primeranosti vo vzťahu k nevyhnutnému postupu spotrebiteľa domáhať sa v samostatnom konaní ochrany svojich práv ako slabšia strana sporu, až do právoplatného skončenia ktorého bola žalobkyňa vystavená stavu nutnosti riešiť uvedenú ochranu. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v súlade s § 387 CSP a uložil povinnosť žalovanému nahradiť jej trovy odvolacieho konania.

5. Ďalšie vyjadrenia neboli v odvolacom konaní podané.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) na základe odvolania žalovaného podaného včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu vyplývajúcom z § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. Rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 18. januára 2024, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli vopred zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 1,3 CSP, § 378 ods. 1 CSP.

8. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je

stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1,2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h/ CSP je naplnený pri mylnej aplikácii právnych predpisov súdom na zistený skutkový stav, ktorá situácia nastáva v prípade, ak bol použitý iný právny predpis, než ktorý mal súd správne použiť alebo bol aplikovaný síce správny právny predpis, ale tento bol nesprávne interpretovaný, prípadne bol na zistený skutkový stav nesprávne aplikovaný, keď súd vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a tomu predchádzajúcemu procesného postupu súdu prvej inštancie dospel k záveru, že vykonané dôkazy súd vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok žalobkyne správne právne posúdil, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody uplatnené žalovaným neboli naplnené.

12. Dôvody rozsudku sú presvedčivé a zákonu zodpovedajúce, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovaného v prevažnej miere boli už predmetom posúdenia súdom prvej inštancie, nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privediť zmenu napadnutého rozsudku.

13. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd dodáva nasledovné:

15. Podstatou odvolacích námietok je tvrdenie žalovaného o nesplnení zákonných podmienok pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobkyne a neprímeranosť výšky priznaného finančného zadosťučinenia.

16. V súvislosti s otázkami vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie a určenia jeho výšky poukazuje odvolací súd na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.1.2019, v zmysle ktorých ustanovenie § 3 ods. 5 ZoOS má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Cieľom inštitútu primeraného finančného zabezpečenia podľa § 3 ods. 5 ZoOS je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravídla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Je preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

17. Predmetom konania bol nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie, vyplývajúci z § 3 ods. 5 ZoOS, ktorý vzniká, ak sú splnené zákonom stanovené podmienky a to: i/ spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatnil na súde porušenie práv alebo povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a ii/ bol úspešný. Žalobkyňa úspešne uplatnenie porušenia jej práv a povinností žalovanému preukázala rozsudkom č.k. 2Csp/179/2020-89 z 1.10.2021, ktorým súd uložil povinnosť žalovaného zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobkyne na základe Dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov č. 8000003185 uzavretej medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom dňa 20.6.2005, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.11.2021. Súd v rozsudku poukázal na skutočnosť, že z úradnej moci v zmysle zákonných ustanovení o ochrane spotrebiteľa, v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 5.1.1993, ale aj v zmysle judikatúry ESD skúmal prijateľnosť zmluvných podmienok, a dospel pri tom k záveru, že zmluvné dojednanie o zrážkach zo mzdy žalobkyne pre prípad neplnenia povinnosti riadne a včas splácať úver, je neprijateľné a teda neplatné podľa § 53 ods. 5 Obč. zák. V odseku 24. odôvodnenia rozsudku č.k. 2Csp/179/2020-89 dôvodil súd prvej inštancie, odkážuc na § 5a ods. 1 písm. a/ ZoOS v znení účinnom od 1.5.2014, neplatnosťou dohody o zrážkach zo mzdy v dôsledku spôsobu, akým bola táto dohoda uzavretá, a to ako formulárová zmluva, obsah ktorej bol vopred vypracovaný a koncipovaný žalovaným a žalobkyňa ako spotrebiteľka a účastníčka zmluvného vzťahu nemala možnosť obsah na podpis jej predložených zmluvných podmienok dohody ovplyvniť, resp. odmietnuť ich odmietnuť, čo posúdil ako neprípustné zabezpečenie uspokojenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy, z čoho plynie neplatnosť dohody a uviedol, že vykonávanie zrážok zo mzdy na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy je neprípustné. Nie je preto opodstatnená odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie vychádzal pri odôvodnení rozsudku len zo všeobecných ustanovení Obč. zákonníka, pretože zároveň vychádzal aj z ustanovení ZoOS.

18. Ďalej žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie retroaktívne aplikoval zákon č. 250/2007 Z.z. na daný skutkový stav, keďže zmluva a dohoda o zrážkach zo mzdy boli z 20.6.2005. Odvolací súd v tejto súvislosti opätovne dáva do pozornosti odvolateľa rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.1.2019, v ktorom bolo konštatované, že aj na spory, ktoré začali pred účinnosťou zákona č. 250/2007 Z. z. treba na vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 250/2007 Z. z. a nie zákona č.634/1992 Zb., pretože inak by širšiu ochranu požívali len tí spotrebiteľia, ktorých právne vzťahy vznikli za účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z., čo mal najvyšší súd za neprípustné. Nie je preto podstatné, či došlo k uzavretiu zmluvného vzťahu pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona alebo až po nadobudnutí jeho účinnosti. V prejednávanej veci žalobkyňa uplatnila právo na určenie, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 15.10.2020, teda domáhala sa ochrany svojich práv na súde už v čase účinnosti zákona č. 250/2007 Z.z. a po právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo určené, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, podala žalobu o primerané finančné zadosťučinenie na súde prvej inštancie dňa 20.4.2022, teda v čase účinnosti zákona č. 250/2007 Z.z.

19. Žalovaný namietal i to, že žalobkyňa nie je spotrebiteľom, táto námietka je úplne nedôvodná, pretože súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 2Csp/179/2020-89 zo dňa 1.10.2021, právoplatným dňa 19.11.2021 judikoval, že išlo o spotrebiteľskú zmluvu a súd túto zmluvu posudzoval v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia zmluvy. Zároveň sám žalovaný v liste z 13.5.2015, ktorý bol zamestnávateľovi žalobkyne doručený 18.5.2015 žiadal o vykonávanie zrážok zo mzdy a z iných príjmov žalobkyne na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8000003185 v prospech

žalovaného až do sumy 5.010,20 eura. Odvolací súd dodáva, že táto námietka odvolateľa neobstojí ani pri jeho dovolávaní sa v tej súvislosti na definíciu spotrebiteľa v zákone č. 634/1992 Zb., podľa § 2 ods. 1 písm. a/ ktorého sa spotrebiteľom rozumie fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti. Ak aj žalobkyňa uzavrela zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru ako spoludlžníčka dlžníka F. B., je zrejmé (z totožných priezvisk oboch a spoločnej adresy), že išlo minimálne o príslušníkov spoločnej domácnosti, ak nie aj o manželov.

20. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, ZoOS nestanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť, s výnimkou, že toto musí byť primerané. Súdna prax doposiaľ vychádzala pri posudzovaní primeranosti finančného zadostučinenia z kritérií, akými sú rozsah, v akom dodávateľ svoje povinnosti porušil, aké majetkové plnenie dodávateľ získal na úkor spotrebiteľa v dôsledku porušenia svojich povinností, hoci na neho nemal nárok, zohľadňuje dobu trvania protiprávneho stavu, nevyhnutnosť domáhania sa práv v súdnom konaní, vzniknutú, prípadne hroziacu ujmu spotrebiteľovi.

21. Vyhodnotením všetkých vyššie uvedených kritérií odvolací súd dospel k záveru, že priznané finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur je primerané porušeniu práv žalobkyne a povinností žalovaného, ako boli vyššie uvedené a takto priznané finančné zadostučinenie postačujúco plní tak funkciu satisfakčnú, ako aj sankčnú. Úvahy súdu prvej inštancie o výške finančného zadostučinenia preto nevybočili ani z medzi a hľadísk ustanovených zákonom, ani z judikovanej praxe všeobecných súdov v porovnateľných prípadoch a nemožno dospieť k záveru, že v rozsahu, v akom bolo primerané finančné zadostučinenie žalobkyne priznané, že by bolo došlo k finančnému obohateniu sa žalobkyne. Priznaná výška je primeraná okolnostiam prejednávanej veci.

22. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené ako dôvody uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania má protistrana, teda žalobkyňa a odvolací súd jej priznal proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).